

žarek dobrote

6/XXIII
junij
2025

glasilo slovenske karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Solidarnost z otroki iz družin v stiski
4 ••• 57. romanje bolnikov, invalidov in ostarelih na Brezje
OB OBLETNICI

- 7 ••• Skupaj za človeka – s strokovnim znanjem,
sočutjem in predanostjo

NA POTI UPANJA

- 7 ••• Upanje, ki diši po morju

STISKE SODOBNE DRUŽBE

- 9 ••• Vpliv disfunkcionalne družine na vedenje otrok
NA OBISKU

- 12 ••• Na obisku pri Tonetu Kerinu

KARITAS MLADIH

- 15 ••• Zgodbe oblek – ko gredo mladost, kreativnost
in skrb za stvarstvo z roko v roki

- 15 ••• Počitniško varstvo v Ajdovščini

- 15 ••• Veselje, ki ne mine

- 17 ••• Sveti oče: ali sem svoboden kot Jezus,
ali pa sem ujetnik posvetnosti?

- 18 ••• 35 let Slovenske karitas – na poti upanja

CELJE

- 22 ••• Slovesno v Laškem

KOPER

- 22 ••• Mozaik dobrote

- 20 ••• Most upanja se je razpel preko Slovenije

LJUBLJANA

- 23 ••• »Ne bodite žalostni, kajti Gospodovo veselje
je vaša moč.«

- 24 ••• Vloge, ki jih živimo, so poti, po katerih rastemo

- 23 ••• Ali smo tudi mi luč za druge?

- 24 ••• Z usmiljenjem v srcu in upanjem v prihodnost

MARIBOR

- 25 ••• Plenumsko srečanje Karitas v mariborski
nadškofiji: v upanju in hvaležnosti naprej

LETOVANJA

- 25 ••• V Sončni hiši na Senčni poti gnezdiijo sanje
za majhne in velike, za tiste, ki verjamejo vanje ...

- 27 ••• Nagradna križanka

TEDEN KARITAS

24. – 30. november 2025

26. 11. 2025 – Klic dobrote

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marjana Plesničar
Jezeršek, Marjan Dvornik, Barbara Godler, Peter Perše, Karlo Smodiš,
Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman •
LEKTORIRANJE: Alenka Mirkac • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA
PRIPRAVA: Andrej Šauperl • ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK:
Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o., Ljubljana • Poština plačana pri pošti
• ISSN 1581-5528 • Vsebine v prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne
predstavljajo uradnega stališča Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Tatjana Splichal •

*»Krščansko veselje nikoli ne izključuje,
ampak vključuje, je za vse ljudi. Uresničuje
se v pregibih vsakdanjosti (prim. Evangelii
gaudium, 5) in medsebojni podelitvi: to je
veselje prostranih obzorij, ki spremlja slog
sprejemanja. Je Božji dar – tega nikoli ne
pozabimo; ni enostavna veselost, ne izvira iz
udobnih rešitev problemov, ne izogiba se križa,
ampak izvira iz gotovosti, da nas Gospod
nikoli ne pusti samih.*

*Krščansko veselje je izročitev Bogu v vsaki
življenjski situaciji.«*

*papež Frančišek
vir: Vatican News*

solidarnost z OTROKI iz družin v stiski

Mojca Kepic

Foto: Tatjana Splichal

Ko se približuje konec šolskega leta, se številni starši že sprašujejo, kako bodo pred začetkom novega šolskega leta zagotovili vse šolske potrebščine in delovne zvezke za svoje otroke. Za mnoge je to veliko finančno breme, ki povzroča skrbi in negotovost.

V zadnjih letih se na Karitas vse pogosteje srečujemo z družinami, kjer sta oba starša zaposlena, pa vendar komaj pokrivata osnovne življenjske stroške. Novo šolsko leto pa za družine v stiski pomeni še dodatno breme zaradi visokih stroškov za šolske potrebščine, predvsem delovne zvezke, ki morajo biti praviloma novi. Številni starši se spopadajo z dolgovi, nizkimi prihodki ali nepredvidenimi življenjskimi težavami, kot so bolezni, izguba službe ali ločitev. Karitas otrokom iz socialnih družin pomaga pri nakupu šolskih potrebščin.

Revščina pa ni le materialna, temveč tudi socialna. Otroci iz manj premožnih okolij so pogosto izključeni iz družbe vrstnikov, kar vpliva na njihovo samozavest, motivacijo in prihodnost. S pravočasno pomočjo lahko otrokom omogočimo enakovreden in spodbuden začetek šolskega leta ter jim damo priložnost za boljše prihodnost.

Dobrodelna akcija Otroci nas potrebujejo

Slovenska karitas konec junija začneja z dobrodelno akcijo Otroci nas potrebujejo. Namen akcije je zbiranje materialnih in finančnih sredstev za nakup šolskih potrebščin za otroke iz socialno ogroženih družin. Lani smo pomagali **14.359 otrokom** po vsej Sloveniji, skupna vrednost pomoči pa je presegla **516.400 EUR**. Tudi letos pričakujemo podobno število prošelj, saj se razmere za številne družine niso izboljšale – mnoge so še vedno na robu preživetja, še posebej enostarševske družine in družine z več otroki.

Karitas pomaga v obliki **bonov za delovne zvezke, zvezkov, paketov s potrebščinami**, v nekaterih primerih pa tudi s **plačilom položnic**. Delo poteka preko **župnijskih in škofijskih Karitas**, kjer sodelavci in prostovoljci skrbijo, da pomoč pride v prave roke.

Akcija Pokloni zvezek

V teku je tudi akcija **Pokloni zvezek**, ki poteka v **242 osnovnih šolah** in **107 vrtcih** po Sloveniji. Otroci zbirajo **nove velike črtaste zvezke**, ki jih bodo prostovoljci Karitas avgusta razdelili otrokom v stiski. Letos zbiranje traja do **6. junija 2025**, akciji

pa se bodo v poletnih mesecih pridružile tudi poslovalnice **Bags&More** s svojimi kupci.

Ko otrok otroku pokloni zvezek in zanj napiše sporočilo ali nariše risbico, se uči solidarnosti, medtem ko prejemnik pomoči dobi spodbudo in orodja za učenje, ob tem pa spozna, da nekdo na drugem koncu Slovenije misli nanj.

Vsak zvezek in vsak darovani evro za šolske potrebščine, ki jih otroci iz družin v stiski prejmejo prek Karitas, jim pomaga, da doživijo vesel in spodbuden začetek šolskega leta. Počutili se bodo ena-

kovredne drugim otrokom in se bodo lažje posvetili šolskemu delu. Skupaj lahko otrokom omogočimo boljši začetek – ne le šolskega leta, temveč tudi življenja.

Ko otroku omogočimo izobraževanje, mu damo priložnost, da zgradi uspešno in ustvarjalno življenje ter se lažje izogne revščini. Ob tem ne pozabimo, kako pomembni so tudi prijateljstva, občutek sprejetosti, razvijanje talentov in zaupanje vase. Pomagajmo skupaj ustvarjati prihodnost, v kateri bo vsak otrok imel priložnost uspeti.

Resnične zgodbe družin v Sloveniji, ki so jih zapisale sodelavke Karitas, ki se dnevno srečujejo s stiskami otrok

V Center Karitas je po pomoč prišla mlada mamica. Zaradi nasilja v družini je bila primorana skupaj s hčerko zapustiti svoj dom in je trenutno nastanjena v materinskem domu. Hčerka bo jeseni začela obiskovati 1. razred osnovne šole, zato je bila mamica zaskrbljena, kako bo kupila vse potrebne šolske potrebščine. Na Karitas smo ji pomagali z zvezki iz akcije Pokloni zvezek in bonom za šolske potrebščine. V njenih očeh je bilo videti olajšanje in hvaležnost, da bo vsaj prehod v osnovno šolo potekal mirneje, kot so potekali zadnji meseci

V sedemčlanski družini, v kateri ni nihče zaposlen, je oče zbolel za rakom, mama pa prejema denarno socialno pomoč. Dva od otrok sta osnovnošolca, ostali obiskujejo srednjo šolo. Stiska družine je velika, saj morajo otroci spremljati napredovanje očetove bolezni in se zavedajo, da bo kmalu umrl. Dva otroka zaradi tega potrebuje ta psihologa. Mama poleg skrbi za moža, ki je težko gibljiv in včasih ne zmore opravljati niti osnovnih funkcij, skrbi tudi za vse otroke. Zelo so hvaležni za vsakršno pomoč. Še posebej jim pridejo prav šolske potrebščine in zvezki.

V lanskem letu je na Karitas po pomoč prišel oče dveh otrok, ki je zaradi bolezni izgubil ženo. Hčerka bo letos prvošolka, sin pa bo obiskoval 2. razred osnovne šole. Oče se po najboljših močeh trudi vzgajati mala otroka. Ker je zaposlen, mu pri varstvu in vzgoji občasno pomaga njegova sestra, drugih svojcev nima. Nakup vseh šolskih potrebščin ob začetku novega šolskega leta je zanj velik zalogaj, zato je ob zadnjem obisku izrazil zaskrbljenost, kako bo otrokoma omogočil vse, kar potrebujeta jeseni. Ponudili smo mu zvezke in bon za šolske potrebščine, oboje je s hvaležnostjo sprejel.

Vabljeni k podpori otrokom ob vstopu v novo šolsko leto:

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana,

TRR: SI56 0214 0001 5556 761,

sklic: SI 00 362,

namen: **Otroci nas potrebujejo.**

Darujete lahko tudi s poslanim SMS sporočilom s ključno besedo **ZVEZEK5** na 1919 in prispevali boste 5 € za šolske potrebščine.

Zgibanke s položnico bodo na voljo tudi po vseh župnijah.

HVALA iz srca!

57. romanje bolnikov, invalidov in ostarelih na BREZJE

Helena Zevnik Rozman

Foto: arhiv Karitas

V soboto, 21. junija 2025, bomo že 57. romali na Brezje skupaj z bolniki, invalidi in ostarelimi in k Mariji prinesli vse svoje križe, težave pa tudi upanje. Letos se nam bo na romanju pridružil koprski škof dr. peter Štumpf.

Mnogi si sami te poti ne morejo organizirati, pa vendar je želja, da obišejo narodno svetišče na Brezjah, še posebej v letošnjem svetem letu, ko lahko ob romanju prejmejo tudi svetoletni blagoslov in odpustek. Na Brezjah bo že od 8.30 možnost za sveto spoved, molitev in ob 10.00 uri slovesna sveta maša.

Starejši in bolni morda ne potrebujejo toliko materialne pomoči kot bližino sočloveka. Sodelavci Karitas smo tako vedno poklicani, da jim ostajamo blizu in jim nudimo tudi duhovno oporo. V ta namen vabimo vse sodelavce Karitas, da se povežete med seboj in pomagajte pri organizaciji romanja na Brezje in spremljanju na njihovi poti iz vaših župnij in dekanij. S tem jim bomo omogočili, da se bodo lahko odpravili na svetoletno romanje.

Vabimo pa tudi mlade prostovoljce, po starosti in srcu, da se nam pridružijo na Brezjah in pomagajo pri sprejemu starejših in organizaciji svete maše. Če imate v svojih župnijah in župnijskih Karitas mlade, ki bi želeli sodelovati na Brezjah kot prostovoljci, se lahko za dodatne informacije obrnete na Slovensko karitas oz. se prijavijo na: luka.oven@karitas.si.

57. narodno romanje
bolnikov, invalidov in
starejših na Brezje

sobota, 21. junij 2025

Maša ob 10. uri.

Pred mašo je skupna
molitev rožnega venca in
priložnost za spoved.

Romanje vodi
koprski škof dr. Peter Štumpf

SKUPAJ ZA ČLOVEKA

S strokovnim znanjem,
sočutjem in predanostjo

6

35. let Škofijske karitas Ljubljana

Alenka Petek

Foto: arhiv Škofijske karitas Ljubljana

Letos Škofijska karitas Ljubljana praznuje 35 let neprekinjenega delovanja v službi človeka. Tri desetletja in pol pomoči ljudem v stiski, strokovnega razvoja tako glede naših dejavnosti kot tudi področij dela. Ob tej priložnosti se s hvaležnostjo oziramo nazaj na opravljeno delo in s ponosom zremo naprej v zavedanju, da poslanstvo Karitas ni končano, dokler obstaja človek, ki potrebuje bližino, spoštovanje in podporo.

Karitas danes pomeni mnogo več kot zgolj delitev pomoči. Pomeni prisotnost, poslušanje, sočutno razumevanje in strokovno iskanje poti iz stiske.

Življenje pogosto ne izbira in marsikoga postavi pred preizkušnjo. Ko se posameznik znajde v stiski, je prav svetovalna dejavnost tista, ki mu v veliko primerih pomaga prebroditi stiske, ki jih sam ne zmore rešiti, nudi oporo in razbremenitev. Svetovalci Škofijske karitas Ljubljana, tako zaposleni kot tudi prostovoljci, znajo prisluhniti, spoštovati dostojanstvo vsakega človeka in skupaj iskati rešitve, ki vodijo k večji samostojnosti.

Prostovoljci so obraz Karitas – ljudje, ki vsak dan tiho prinašajo upanje tistim, ki so ga izgubili. A za to poslanstvo potrebujejo več kot dobro srce, potrebujejo znanje. Zato Škofijska karitas Ljubljana veliko vlaga v izobraževanje prostovoljcev. Od komunikacijskih veščin, razumevanja duševnih stisk do praktičnih tečajev za delo s starejšimi in bolnimi. Vse to z namenom, da bi bila pomoč kakovostna, spoštljiva in dolgoročno učinkovita. Še posebej dragocen je tečaj domače nege, ki prostovoljce opremi z znanji, ki jih ljudje v dani situaciji kot negovalci ostarelih in bolnih svojcev največkrat najbolj potrebujejo.

Tudi Karitas se spreminja in razvija. Pomemben napredek je pomenila uvedba digitalne aplikacije, ki omogoča boljše sledenje opravljenemu delu in potrebam prejemnikov pomoči. Z njo si olajšamo delo, pripravo poročil. Z izobraževanji in usposabljanji jo širimo v vse župnijske Karitas.

Karitas ne deli zgolj živil. Med prosilci je vse več potreb po pogovoru, svetovanju, spremljanju. To delo je v zadnjih letih v porastu. Prejemniki niso številke, so ljudje z imeni, obrazi in zgodbami, ki so vredni spoštovanja.

Osredotočamo se na pomoč najpotrebnejšim, tudi v kriznih situacijah, kot so naravne nesreče in katastrofe. Naše delo temelji na solidarnosti, pomoči ljudem v stiski ter iskanju rešitev za ublažitev stisk. Vključili smo se v reševanje in pomoč ogroženim gospodinjstvom. Pomoč po poplavah še vedno traja in naša pomoč ljudem, ki so izčrpali že vse vire, je še kako pomembna. Še posebej je pomembna psihosocialna podpora tistim, ki so izgubili domove, se zaradi varnosti preselili ali utrpeli izgubo svojih najbližjih in so bili travmatizirani zaradi nesreče.

V zadnjih letih smo se srečevali tudi z begunsko problematiko zaradi vojn. Še vedno imamo med sabo begunce iz Ukrajine, Afrike, repatriirane iz Venezuele, ki živijo med nami in potrebujejo pomoč pri vzpostavitvi osnovnih pogojev za življenje.

Pri tem ne smemo pozabiti na številne prostovoljce, ki nam pomagajo, da naša pomoč pravočasno pride do ljudi v stiski. Vsak je nepogrešljiv kamenček v mozaiku skupnega prizadevanja za pomoč ljudem v stiski.

V teh letih smo dokazali, da smo ves čas blizu človeku, tako s strokovnostjo, sočutjem, empatijo, pripravljenostjo pomagati kot tudi z odprtim srcem za prepoznavanje stisk in soustvarjanje solidarne družbe.

UPANJE, ki diši po morju

Nika Kržišnik

Foto: arhiv Počitnic Biserov

Počitnice Biserov so poletna letovanja za otroke iz socialno ogroženih družin, ki jih Slovenska karitas v sodelovanju s sto predanimi prostovoljci vsako leto pelje na morje v Portorož. Vsako leto se skozi poletje zvrsti pet zaporednih tednov in v tem času s pomola odmevajo glasovi in smeh skupno dvestotih otrok ter mladostnikov.

Dolgoletne animatorje nas ob predstavitvi našega programa pogosto vprašajo, kaj je tisto, zaradi česar se tako vztrajno vsako leto vračamo tja, kaj je tisto, kar nas vleče nazaj (sploh tiste, ki so že zaposleni in si morajo za ta namen vzeti teden dni dopusta). Odgovori so seveda različni. Nekateri se vračajo zaradi dobre družbe, drugi zaradi vzdušja, spominov, sonca, morja, dobre hrane ali nasmejanih otrok.

Zame sta odgovora dva: zaradi domačnosti in upanja.

Domačnosti zato, ker se na Počitnicah Biserov na neki način vedno počutim doma, kot da spadam v natančno tisti teden s točno tistimi ljudmi in izzivi. Sploh, odkar sem prevzela vlogo voditeljice, vidim vse animatorje in otroke kot »svoje« in pogosto do-

bim občutek, da v tem nisem sama. Kar me vedno znova gane, je to, kako naši prostovoljci darujejo svoj čas, talente, energijo in srce za povsem neznanе otroke in so pripravljeni zanje popolnoma stopiti iz svoje cone udobja – bodisi v bansanju sredi popoldanske vročine bodisi v ponočevanju ob urejanju programa za naslednji dan.

Lepo je videti tudi, kako animatorji, kljub utrujenosti, opazijo drug drugega – kdo potrebuje počitek, kdo spodbudo, kdo tiho nosi skrbi. Ta medsebojna skrb ni samoumevna in je zame eden izmed najlepših in najbolj pomenljivih trenutkov tedna. Prav tako je lepo opazovati otroke, ki so vsak dan bolj razposajeni in z več novimi prijatelji ob sebi. Kljub težkim zgodbam, ki jih morda nosijo v sebi, so tu lahko preprosto to, kar so: otroci. Brez bremen, brez pričakovanj. Samo otroci, ki se igrajo, plavajo in se tunkajo, tekajo po plaži in si ob večerji šepetajo zgodbe.

meni, da ne bomo izkoristili vsega časa in možnosti, da si polepšamo ta skupni čas in ustvarimo spomine, iz katerih bomo lahko črpali vsaj do naslednjega leta, ko se spet vrnemo na isti naslov Cvetne ulice.

In potem je tu še drugo, zame najmočnejše: **upanje**. Upanje, da če se potrudimo po svojih najboljših močeh, bo to dovolj. Upanje, da lahko »našim« otrokom polepšamo vsaj en teden v letu. Upanje, da jim lahko pričaramo brezskrbne počitnice in da s svojo prisotnostjo – s tem, ko jih poslušamo, objamemo, jih spomnimo, da so dragoceni – v njihovem življenju prižgemo drobno lučko.

Najmočnejše pa me upanje objame v nedeljo zvečer, ob koncu tedna, ko otrokom z roko narišem križek na čelo in naslednje jutro, ko skupaj z ostalimi animatorji stojimo ob cesti in otrokom mahajoč spremljamo avtobus, ki pelje proti Ljubljani. Takrat upanje postane tiha želja: da bodo otroci dobro. Da

jih čaka varna, ljubeča prihodnost. Da se bodo še kdaj spomnili na ta teden. In da se mogoče, čisto mogoče nekega dne srečamo spet.

Počitnice Biserov niso le en teden počitnic. So prostor, kjer se pletejo vezi, ki pogosto presegajo čas in kraj. So teden, v katerem lahko otroci pozabijo na skrbi in se mi kot animatorji spomnimo, kaj pomeni biti iskreno prisoten za nekoga drugega in kaj je zares pomembno. So trenutki, ko spoznaš, da lahko s preprosto gesto – z objemom, pogovorom, risanjem z akvareli ali skupno igro med školjki – pustiš neizbrisen pečat v otrokovem spominu. In ob tem se, ne da bi to sploh načrtoval, nekaj

spremeni tudi v tebi.

To je prostor, kjer se učimo drug o drugem in drug z drugim. Kjer različne življenjske zgodbe najdejo skupni jezik v preprostosti, igri, skupnih obrokih, smehu in ploskanju na zabavnih večerih. Vsako leto znova me prevzame, koliko toplote, srčnosti in moči se skriva v teh letovanjih – tako med otroki kot med animatorji, ki kljub vsakdanjim obveznostim, študiju ali službi znova in znova najdemo čas, da soustvarjamo nekaj, kar presega nas same.

Zanimivo se mi zdi, da za en teden združimo precej naključne animatorje, kuharja, tehnično ekipo in voditelja ter 40 otrok, pa kljub temu začetne negotovost, sramežljivost in neznanost hitro zbledijo. Vedno rečem, da mi je všeč, kako se moje »običajno« življenje za čas Biserov ustavi, ostane na pavzi, medtem ko v Portorožu živim neko povsem drugo vzporedno življenje.

Všeč mi je občutek velike družine, pa čeprav vsi vemo, da nam najverjetneje ni dano veliko več kot teden dni skupnega časa in to, da to nikakor ne po-

Vpliv disfunkcionalne družine na vedenje otrok

Alenka Petek

Foto: Canva

Družina predstavlja temelj otrokovega razvoja. Je prvo okolje, v katerem otrok oblikuje svojo osebnost, gradi samopodobo in razvija osnovno zaupanje do sveta. Ljubeče, varno in podporno družinsko okolje je ključno za čustveno stabilnost in zdrav psihosocialni razvoj. Žal pa nimajo vsi otroci te sreče. Odraščanje v disfunkcionalni družini lahko pusti globoke čustvene rane in močno vpliva na otrokovo vedenje, doživljanje ter odnose z drugimi.

Disfunkcionalna družina je okolje, v katerem osnovne čustvene, psihološke ali fizične potrebe otroka niso ustrezno zadovoljene. V takšnih družinah pogosto prevladujejo konflikti, pomanjkanje podpore, čustveno ali fizično nasilje, zanemarjanje, odvisnosti, duševne motnje staršev ali pa hladni in nepovezani odnosi. Otrok se v takem okolju pogosto počuti nezaželeno, nesprejeto in negotovo.

Otroci iz disfunkcionalnih družin so pogosto čustveno nestabilni, anksiozni ali depresivni. Težko prepoznajo in izražajo svoja čustva ter razvijejo nezaupanje do odraslih in vrstnikov. Zaradi pomanj-

kanja varnosti in čustvene podpore težje razvijejo zdrave odnose in pozitivno samopodobo, kar se lahko izrazi v številnih vedenjskih in čustvenih težavah.

Ker se otroci učijo z opazovanjem, pogosto ponotranjijo vzorce, ki jih vidijo doma. Če so priča nasilju, manipulaciji, zanemarjanju ali zlorabi substanc, obstaja velika verjetnost, da bodo takšna vedenja kasneje ponavljali tudi sami, najprej v mladosti, kasneje pa v odraslosti.

Primer iz prakse: Matic

Matic, učenec šestega razreda, je odraščal v družini, kjer sta bila starša pogosto v konfliktu. Po razvezi je živel pri mami, a obiskoval tudi očeta, pri katerem je preživel vikende. Oče mu je vse dovolil, celo vožnjo avtomobila in motorja. Pogosto ga ni bilo doma, zato je za Matica skrbela babica. Matic se je počutil zanemarjenega in neljubljenega. V šoli so se začele kazati vedenjske težave, pogosto je izostajal, postal agresiven do učiteljev in sošolcev ter se pridružil skupini vrstnikov, ki so uživali droge.

Njegovo vedenje je bilo jasen izraz notranje stiske in iskanja pozornosti, ki je doma ni prejemal.

Notranja stiska, ki jo otrok doživlja zaradi pomanjkanja toplote in podpore, se lahko izrazi navzven ali navznoter. Navzven kot agresivno vedenje, fizično nasilje, uničevanje tuje lastnine, upornišvo ali tvegano vedenje (npr. uživanje alkohola in drog, bežanje od doma). Navznoter pa se lahko izraža kot samopoškodovanje, nizka samopodoba, občutek ničvrednosti ali samokaznovanje.

Otrok, ki ne dobi dovolj pozornosti in ljubezni doma, jo išče drugje, pogosto preko izstopajočega vedenja, ki mu daje občutek moči ali nadzora. Nekateri pa se zatečejo k pretiranemu iskanju potrditve: s perfekcionizmom, uspešnostjo ali popolno ubogljivostjo, da bi si »zaslužili« ljubezen.

Če je eden od staršev odvisnik ali čustveno nestabilen, se otrok pogosto znajde v vlogi skrbnika – skrbi za sorojence ali celo za starša. S tem izgubi brezskrbnost otroštva, čuti pretirano odgovornost, sram in potrebo po prikrivanju dogajanja pred okolico.

Nina, 15 letna mladostnica, ima mamo, ki je alkoholičarka. Mama zvečer pogosto zamuja domov, je agresivna, napadalna in vpije nanjo. V Nini mama sproži občutke krivde in nemoči, saj misli, da je spet naredila nekaj narobe, da je mama do nje takšna. Zaradi stiske si začne rezati zapestja in se hkrati zateka v spletne igre, kjer lahko pobegne iz realnosti. Kasneje, ko z družbo zahaja ven, začne piti alkohol, saj ji pomaga otopiti čustveno bolečino.

Samopoškodovalno vedenje je vse pogostejši pojav, ki priča o globokih notranjih stiskah. Pri otrocih in mladostnikih pogosto ne gre za iskanje pozornosti, temveč za način spoprijemanja z bolečino, stresom, krivdo ali jezo. Takšni otroci se pogosto kaznujejo, ker verjamejo, da si zaslužijo trpljenje.

Otroci pogosto razvijejo vedenjske vzorce, ki so mehanizmi preživetja v okolju, kjer osnovne potrebe po varnosti, ljubezni in sprejetosti niso zadovoljene.

Prepoznavanje teh vedenj kot posledice družinskih razmer, ne pa kot problematičnost otroka, je ključno za ustrezno podporo.

Na dolgi rok pa ostaja vprašanje, kako ustvariti bolj stabilno, varno in podpirajoče družinsko okolje, kjer bo vsak otrok imel priložnost za zdrav razvoj tako čustveno kot vedenjsko.

Na obisku pri Tonetu Kerinu

Simon Dvornik

Foto: ŠK Novo mesto

Župnik Tone Kerin je širšemu občestvu znan kot dolgoletni misijonar na Madagaskarju. Tam je najprej deloval med zaporniki na jugu otoka v Fort Dauphinu in župnikoval v kraju Manambondro. Nato se je preselil na misijon Midongy-Atsimo, na skrajno jugozahodno področje farafanganške škofije. V času svojega delovanja v misijonih je zgradil 26 cerkva, 30 državnih šol in dve zasebni šoli, ki ju je tudi sam vodil. S svojo vrnitvijo v Slovenijo je kot župnik prevzel župnijo Brusnice. Njegovo delo stalno spremlja močan karitativni čut za bližnjega in iskanje poti do najbolj odrinjenih.

Kakšen je vaš čas za sprostitev?

Mene moje delo sprošča, ni napor. Delo duhovnika opravljam z veseljem. Drugače pa ob večerih, ko si vzamem čas zase, berem knjige.

Najljubša pesem: Marijine pesmi ... Marija, skoz' življenje.

Najljubši kraj v Sloveniji: Brusnice in Gaberje.

Najljubša slovenska beseda: Ljubezen.

Kako vi vidite vzgojo za ljubezen, dobroto, solidarnost?

V današnjem času opažam, pa ne, da bi bila to kakšna kritika, da so otroci obrnjeni bolj k sebi. V bistvu to velja tudi za odrasle. Izgublja se občutek, da je vse, kar imaš, treba deliti z drugimi. To poskušam naučiti otroke. Da naj delijo z drugimi in da je pomembno, da so odprti za drugega. Delitev dobrin, znanja in dobre volje te bogati. Držanje imetja zase te po drugi strani siromaši. Vzgoja čuta za dobroto in solidarnost pa se ne zgodi v enem dnevu. Malo je ljudi, ki se brez spodbude odpovejo presežkom, ki jih imajo.

Mislite, da je to pojav razvitih družb, ali so podobne naravnosti tudi v revnejših državah?

Skoraj sem prepričan, da je to bolezen moderne družbe, ki stremi k individualizmu. Čim več zase, vse dati za zaprta vrata, in ko imaš vse v svoji sobi, postaneš duhovni siromak. Včasih tega ni bilo. Če si rabil sol, si vprašal soseda, on nazaj tebe za moko ... Individualizem prinese osamljenost in duhovno praznino.

V Afriki tega pojava ni. Ko sem nemu dečku dal bombon, ki sem ga slučajno imel v žepu, ga je petkrat pregriznil, da ga je delil z družbo. Od otroštva so pripravljeni deliti svoje veselje z drugimi. In to ni samo na materialnem področju, tudi na duhovnem in v deljenju znanj. Človek ni otok, je bitje relacij – dobrota, ljubezen, delitev z drugimi ... To je treba otroke naučiti preko akcij, pozitivnega izkustva, Karitas, župnijskega življenja. V želji po zaščiti se otroke velikokrat izolira od teh relacij, zato težko razumejo solidarnost in ljubezen. Drugače otroci ne potrebujejo veliko. Dobrota je položena v zibelko. Na nas je samo, da odkrijemo način, kako osebo usmeriti, da začuti pomembnost solidarnosti, dobrote in ljubezni. V krščanstvu smo vsi bratje in sestre in si delimo vse, kar imamo, tako duhovno moč kot materialne dobrine.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost Karitas? Kakšna je vaša vizija Karitas v naslednjih petih letih?

Karitas je sonce, ki ne zaide. Karitas ne more zaiti, nikoli ne bo nikoli propadla. Ne govorimo samo o deljenju, tudi o izgorevanju za drugega. To nam naroča vera. Ljubezen je neskončna in ne more zaiti. Dokler bo en kristjan na svetu, bo Karitas obstajala. Karitas ima temelje v evangeliju, zato ni podvržena nevarnosti praznine. Mnogim uspe nabrati veliko dobrin, a jim vse propade, ker nimajo dobrih temeljev. Karitas ima lepo prihodnost prav zaradi temeljev, naše trdne vere v Jezusa.

Kaj pa je vaš najlepši spomin na delo pri Karitas?

Na Madagaskarju. Ko sem prišel tja, so bili ljudje vzgojeni v to, da so ubogi in nič ne morejo. Nato sem zbral skupaj tiste bolj premožne, saj ni nihče bil resnično bogat, in smo nekaj let skupaj od njihovega presežka dajali tistim, ki so bili najbolj podhranjeni, da smo jih privedli do zelene veje. Najlepša izkušnje je tako bila spoznanje, kako lahko človek pozabi nase in dela za drugega, ne da bi za to kaj zahteval. Tako so potem začeli že sami hoditi po vaseh in zbirati za tiste, ki so bili resnično na robu.

VESELJE, KI NE MINE

Darko Bračun

Živimo v času, ko je pravo veselje pogosto zamenjano z razvedrilom, ki hitro mine. Družba ga meri v trenutkih ugodja, v uspehih, priznanju, v lahkotnosti, ki beži od bolečine. Pa vendar – sodelavci in prostovoljci Karitas vsak dan znova vidimo, da takšno veselje ni dovolj.

Ko smo odprti in sprejemamo ter obiskujemo ljudi na robu, ko zbiramo, sortiramo in predajamo, prinašamo pomoč, ko podamo roko ali samo ostanemo ob človeku v stiski v tišini – takrat nas ne napolni lahkotna sreča, ampak nekaj globljega. Takrat v srcu zatrepeta nekaj, kar Sveto pismo imenuje »veselje v Gospodu«.

Krščansko veselje ni veselje zmagovalcev, ni vedno nasmejano. Je tiho, potrpežljivo, pogosto prežeto s solzami. Ni nasprotje bolečine – je njena skrivnostna dopolnitev. Zato ni presenetljivo, da smo tudi mi, ki želimo živeti to veselje, včasih razklani med naporom in upanjem, med človeško utrujenostjo in Božjo obljubo.

Toda prav mi lahko ponudimo svetu nekaj, kar ne temelji na hitrih rešitvah. Lahko podarimo veselje, ki ne izključuje nikogar. Veselje, ki se uresničuje »v pregibih vsakdanjosti«, ko kdo s sočutjem prisluhne sočloveku, bratu ali sestri v stiski, ko nekdo nežno pokrije starega človeka, ko otrok prejme toplo malico, ko kdo začuti, da ga nekdo vidi in sprejema.

To veselje nas presega. Ni naše. Je dar. In kot vsak Božji dar ni le za nas, ampak za vse. Tudi za to našo družbo, ki je pogosto utrujena, prestrašena, zmedena. Prav je, da živimo in vsak dan udeležujemo to veselje ter ga podarimo naprej.

Naj nas pri tem vodijo besede papeža Frančiška: »Krščansko veselje ... ne izogiba se križu, ampak izvira iz gotovosti, da nas Gospod nikoli ne pusti same.«

To je veselje, ki ne mine.

SVETI OČE: ALI SEM SVOBODEN KOT JEZUS ALI PA SEM UJETNIK POSVETNOSTI?

papež Frančišek

vir: Vatican News

12

Papež Frančišek nam je zapustil mnogo navdihujočih misli in z vami delimo eno izmed njih

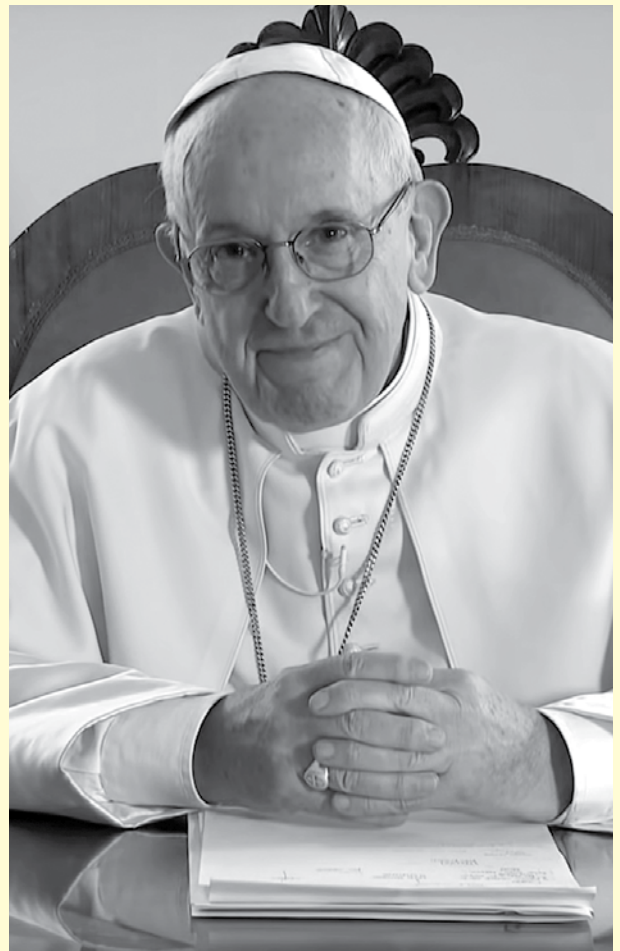
Evangeljski odlomek Mr 3,20-35 govori o Jezusu in Belcebubu. V odlomku piše, da se je Jezus po začetku svojega javnega delovanja soočil z dvojnimi odzivom: z odzivom svojih sorodnikov, ki so bili zaskrbljeni in so se bali, da se mu je malo zmešalo, ter z odzivom verskih oblasti, ki so ga obtoževale, da ga pri njegovem delovanju vodi hudi duh. V resnici je Jezus pridigal in ozdravljaval bolnike v moči Svetega Duha. Prav Duh je bil tisti, ki ga je delal božansko svobodnega, to je sposobnega ljubiti in služiti brez mere ter brez pogojev. Za trenutek se zaustavimo in premislimo o tej Jezusovi svobodi.

Jezus je bil svoboden spričo bogastva: zato je zapustil varnost svoje vasi, Nazareta, in izbral življenje v uboštvi, ki je bilo polno negotovosti (prim. Mr 6,25-34). Zastonj je ozdravljaval bolnike in vse, ki so ga prišli prositi za pomoč, ne da bi kadarkoli kaj zahteval v zameno (prim. Mt 10,8). To je zastonjskost Jezusovega služenja – in prav tako zastonjskost vsakega služenja.

Bil je svoboden spričo oblasti: čeprav je mnoge poklical, naj mu sledijo, nikoli nikogar ni primoral k temu. Prav tako nikoli ni iskal podpore mogočnikov, ampak se je vedno postavil na stran zadnjih in svoje učence učil, naj ravnajo enako (prim. Lk 22,25-27).

Končno je bil Jezus svoboden spričo iskanja slave in tudi spričo odobravanja, zato je vedno govoril resnico, tudi za ceno tega, da ne bi bil razumljen (prim. Mt 3,21), da bi postal nepriljubljen, vse do smrti na križu; ni se pustil ustrahovati ali kupiti ali izneveriti ničemur in nikomur (prim. Mt 10,28).

Jezus je bil svoboden človek. Svoboden spričo bogastva, svoboden spričo oblasti, svoboden spričo iskanja slave. In to je pomembno tudi za nas. Če

namreč dopustimo, da nas pogojuje iskanje užitkov, moči, denarja ali odobravanja, postanemo sužnji teh stvari. Če pa dopustimo zastonjski Božji ljubezni, da nas napolni in razširi naše srce, če ji dovolimo, da spontano prekipeva, tako da jo podarjamo drugim z vsem, kar smo, brez strahu, preračunljivosti in pogojevanja, tedaj rastemo v svobodi in širimo njen dober vonj tudi okoli sebe.

Lahko se torej vprašamo:

- Ali sem svoboden človek?
- Ali pa se pustim vkleniti mitom denarja, moči in uspeha ter njim žrtvujem svojo vedrino in mir ter vedrino in mir drugih?
- Ali v okolju, kjer živim in delam, širim svež zrak svobode, iskrenosti in neposrednosti?

Duhovnost za srečanje sodelavcev župnijske Karitas:

Preberite razmišljanje papeža ob odlomku iz Svetega pisma in najprej sami odgovorite na vprašanja, ki nam jih ob tem zastavlja. Odgovore si podelite v skupini in nato skupaj prosite Marijo, naj nam pomaga živeti in ljubiti, kot nas je učil Jezus, v svobodi Božjih otrok (prim. Rim 8,15.20-23).

ZGODBE OBLEK

- ko gredo mladost, kreativnost in skrb za stvarstvo z roko v roki

Luka Oven,
kordinator Mlade karitas na Slovenski karitas

Včasih majhna ideja preraste v gibanje. Tako se je zgodilo z našim solidarnostnim projektom *Zgodbe oblek*, ki smo ga v Mladi karitas izvajali eno leto, danes pa živi naprej – tudi brez projektnih sredstev in urnikov. Živi v srcih mladih, ki verjamejo, da lahko s preprostimi dejanji spremenijo svet. Ekipa, ki je sodelovala pri projektu, še danes večkrat letno organizira **izmenjevalnice oblačil** in **šiviljske delavnice**, kjer popravljajo, predelujejo, ustvarjajo iz »odsluženega« in mu dajejo novo življenje. Vse poteka v duhu odgovornosti do ljudi in stvarstva – brez prisile, brez velikih načrtov, a z veliko ustvarjalnosti in zavedanja, da vsako oblačilo nosi svojo zgodbo.

Dogodki potekajo v **Centru youngCaritas v Ljubljani**, ki postaja vedno bolj živ in ustvarjalen prostor – ne le za delavnice, temveč za povezovanje mladih, razvijanje idej in učenje skozi izkušnjo. Tisto, kar me kot koordinatorja najbolj navdušuje, je njihova **samostojnost**. Mladi sami pripravijo prostor, oglašujejo dogodek, izvedejo delavnico, pospravijo. Ne potrebujejo natančnih navodil – dovolj je, da jim damo podporo, zaupamo vanje in jim odpremo prostor za delovanje. Ne postavljamo jim meja, temveč gradimo temelje, na katerih lahko ustvarjajo po svoje.

Projekt *Zgodbe oblek* je tudi živ odgovor na papeževo vabilo v okrožnici *Laudato si'*, ki nas uči, da je skrb za okolje neločljivo povezana s skrbjo za človeka. Preobilje, hitro potrošništvo in brezbriznost do virov so del kulture odmetavanja, ki jo moramo preseči. In kdo bi lahko pri tem bolj prepričljivo vodil spremembo kot ravno mladi?

Ko mladi zašijejo strgano obleko, jo podarijo naprej ali zamenjajo, ne gre le za *eko* gesto. Gre za kulturo **spoštovanja, solidarnosti in lepote v preprostosti**. Gre za to, da iz najmanjšega naredimo največ – zase, za druge in za naš skupni dom.

Navdih in ideja za vašo Karitas

Organizirajte **izmenjevalnico oblačil** v župnijskih prostorih.

Povabite šiviljo prostovoljko, da pokaže osnovna popravila.

Dodajte duhovni nagovor: Kako »popravljati in predelovati« tudi svoje navade, misli, odnose?

Povabite mlade k sooblikovanju – naj priprava in izvedba dogodka pride iz njihove pobude.

MLADA KARITAS KOPER

POČITNIŠKO VARSTVO V AJDOVŠČINI

Koordinatorji Mlade karitas Koper

Kot vsake počitnice smo tudi v letošnjih prvomajskih počitnicah prostovoljci Mlade karitas Koper pripravili počitniški program za otroke. Potekal je v Centru karitas v Ajdovščini. Pripravili smo zanimiv in pester tridnevni program. Večino aktivnosti smo izvedli na prostem v okviru projekta Migaj, zdravo uživaj, pri čemer nam je bilo vreme zelo naklonjeno. Vsak dan smo se na igrišču igrali z žogo ter drugimi gibalnimi in sprostitvenimi aktivnostmi ter izdelovali zanimive izdelke. Prvi dan smo se podali na bližnji travnik in nabrali raznovrstno travno cvetje in zelenje. Tekom popoldneva smo ga položili med knjige in ga čez noč pustili, da se suši. Nastajal je namreč herbarij. Oblikovali smo posebne zvezke, ki so postali čudovit spoj

raznovrstnega cvetja in pomladanske rasti. Tako smo del pomladi prinesli tudi v notranje prostore in na svoje domove. Zadnji dan smo udeležencem predstavili tehniko tiska na majice. Vsi smo se tudi podpisali, da nam bodo majice ostale v spomin.

Iskrena hvala vsem otrokom in prostovoljcem Mlade karitas Koper ter zaposlenim. Se vidimo naslednjič!

MLADI se predstavijo

Ime mi je Lenart in sem čisto preprost fant ter ponosen »Gorenc«, star 23 let. Prihajam iz majhne vasi Trstenik blizu Golnika. Svoje dosedanje življenje sem v veliki meri preživel v tujini, od koder pa sem se pred približno dvema letoma vrnil in si tukaj začrtal svojo nadaljnjo kariero in pot. Kot prostovoljec sem pri YC pod okriljem Slovenske karitas trenutno aktiven kot animator pri letovanju Biserov za otroke iz socialno ogroženih družin.

Prostovoljstvo: Oratorij Cerklje na Gorenjskem (animator).

Hobiji: V prostem času izjemno uživam, ko potujem in odkrivam nove koticke sveta. Ukvarjam se z različnimi športi – pozimi najraje smučam in igram hokej, poleti pa me navdušujejo tenis, odbojka in nogomet. Lani sem opravil tečaj za voditelja čolna in VHF-postajo, saj obožujem morje in navtiko. Najraje se sprostim doma ob dobrem filmu in prigrizku, rad pa grem tudi v kino, saj sem strasten ljubitelj filmske industrije. Vedno pa si rad vzamem čas za prijatelje in družino ter z njimi preživljam kvalitetne trenutke, polne dobre volje.

Najljubša hrana: Prisegam na tradicionalno slovensko hrano in lokalne specialitete, težko pa bi se odločil za najljubšo.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Goriška brda – nekako slovenska »Toskana«, ki ponuja mnoge vinske kleti, razglede med vinogradi in odlično kulinariko ... ali pa Bohinj – zaradi čudovite narave, jezera, planin in miru, ki ga ponuja.

Najljubša pesem: Mikić – Nism milionar.

Najljubši kotiček kjer se sprostiš: Nekje sredi odprtega morja na jadrnici ob sončnem zahodu. Doma pa na vrtu ali pred TV-ekranom ob dobrem filmu (trenutno seriji Skrito v raju).

Najljubša slovenska beseda: Domovina/ljubezen.

35 let Slovenske karitas - *Na poti upanja*

Ema Pestotnik

Foto: Tatjana Splichal

Leto 2025 je za Karitas jubilejno, saj praznujemo 35 let delovanja. To ni zgolj število let, temveč zgodba tisočerih pomoči, stisk, srečanj in skupnosti. Ob tej obletnici smo v maju pripravili dve osrednji praznovanji, ki sta zrcalili bistvo Karitas: bližino, hvaležnost in upanje.

Začetki Karitas

Pred 35 leti, 1. maja 1990, je Slovenska karitas zaživela kot odgovor na humanitarne potrebe ljudi v času poplav in begunskem valu. V negotovosti tistih dni se je rodila organizacija, katere bistvo ni v moči, ampak v sočutju. V srcih prostovoljcev in sodelavcev, ki vsak dan znova, pogosto neopazno, prinašajo upanje vsem, ki so ostali brez glasu, moči ali poti naprej.

Karitas – ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.

Glas revnih v družbi.

V službi človekovega dostojanstva.

Srce Karitas je v vseh teh letih ostajalo enako – odprto za bližnjega.

Danes Slovenska karitas povezuje več kot 10.100 prostovoljcev, 453 župnijskih Karitas, šest škofijskih Karitas in vrsto programov za pomoč ljudem v stiski doma in v tujini. V 35 letih je Karitas pomagala več kot milijon ljudem. Za temi številkami so obrazi očetov, mam, otrok, starejših, mladih, ki so se znašli v stiski in v upanju prišli na Karitas. Sodelavci in prostovoljci Karitas pa so njihove stiske slišali in nanje odgovorili.

V zahvalo in za praznovanje smo v nedeljo, 4. maja, skupaj s sodelavci Karitas, prostovoljci in drugimi podporniki iz vse Slovenije romali k Mariji Pomagaj na Brezje. Več kot 700 ljudi se je zbralo v hvaležnosti za skupaj prehojeno pot.

Mašo je daroval mariborski nadškof in predsednik Slovenske karitas, msgr. Alojzij Cvikl. V nagovoru se je spomnil pripovedi sodelavcev Karitas, ki mu pogosto zaupajo, kako pri svojem delu srečujejo ljudi, ki so izgubili vso voljo do življenja. A v njih se znova prebudi upanje, ko jih prostovoljci začnejo redno obiskovati. Ko začutijo, da so ljubljene, se zdi, kot da se vse – v njih in okoli njih – spremeni.

Dodal je, da se nam je Bog naredil dostopnega v vsakem človeku: »Naš bližnji je vidna pot, po kateri nam nevidni Bog omogoča, da se

mu bližamo. Po tej poti hodimo, ko smo odprti za sočloveka, še posebej za tistega, ki potrebuje našo pomoč. Pri tem pa nismo nič prikrajšani – kajti prav takrat, ko smo odprti za služenje bližnjemu, tudi največ naredimo zase. Ljubezen, ki jo *darujemo, se nam povrne in obrodi bogate sadove. Kadar smo sposobni odgovoriti na ljubezen, smo ,v srcu Boga', ki je ljubezen.*»

16

Hvaležni smo, da so lahko bili v duhu in veri z nami tudi tisti, ki se romanja niso mogli udeležiti. Tukaj se posebej iz srca zahvaljujemo sodelavcem **Exodus TV**, ki so poskrbeli za neposredni prenos dogodka. S tem so omogočili, da so lahko tudi bolni, starejši, osamljeni in drugi verniki doživeli to praznovanje v toplini svojega doma.

Pred sveto mašo je bila kratka akademija, na kateri so prepevali Matej Šoklič, p. Damjan Ristić in Komorni zbor Limbar. Program je povezovala Maja Morela in v njem povzela tudi misli papeža Frančiška, ki je za začetek svetega leta zapisal: »Poleg tega, da upanje zajemamo iz Božje milosti, smo poklicani, da ga ponovno odkrijemo tudi v znamenjih časa, ki nam jih ponuja Gospod. Zato je nujno, da smo pozorni na veliko dobrega v svetu, da se ne bi vdali skušnjavi in misli, da sta nas zlo in nasilje premagala. Znamenja časov skrivajo v sebi hrepenenje človekovega srca, ki potrebuje Božjo odrešensko navzočnost, in zahtevajo, da jih spremenimo v znamenja upanja.« (papež Frančišek, Upanje ne osramoti)

O znamenjih časa in upanja, ki jih je Karitas v 35 letih prepoznala in nanje odgovorila, pa so spregovorili Peter Tomažič, Mojca kepic in Jana Lampe.

Matej Šoklič: **Našel boš**

Našel boš v vetru tih šepet, v njem najlepše misli, usmiljeni pogled za čas, ko so nasmehi kisli.

Našel boš besedo, ki nahrani, napoji te do obisti, treznost, ki sladko omami, da so vsi nameni čisti.

Ljubi, moli nocoj

in o srcu gorečem zapoj.

Ljubi, moli nocoj

in o srcu gorečem zapoj.

Našel boš pesem neodkrito in ključ za njeno branje, njene rime skozi gosto sito so modrosti verovanje.

Našel boš besedo, ki nahrani, napoji te do obisti, treznost, ki sladko omami, da so vsi nameni čisti.

Ljubi, moli nocoj

in o srcu gorečem zapoj.

Ljubi, moli nocoj

in o srcu gorečem zapoj.

Prepoznal boš vse propadle trike z njim, ki hodi skozi čase, prah zakrije naše nove slike, kadar mislimo le nase.

Daj mi milosti Gospod, moj Bog, da ne padem med svinjake, naj bom kakor izgubljeni sin, iskal tvoje bom korake.

Ljubi, moli nocoj

in o srcu gorečem zapoj.

Ljubi, moli nocoj

in o srcu gorečem zapoj.

S hvaležnostjo za vsa sodelovanja

V zahvalo in s hvaležnostjo vsem partnerjem, podpornikom, financerjem, donatorjem in prijateljem Karitas – brez katerih sodelavci in prostovoljci Karitas ne bi mogli prihajati do ljudi v stiski ter jim biti blizu – smo se v sredo, 14. maja, zbrali v Zavodu sv. Stanislava. S številnimi darovi tako lahko prinašamo upanje ljudem v stiski: s plačilom položnic, hrano, oblačili, svetovanjem, šolskimi potrebščinami, vključevanjem v prostovoljstvo, letovanji, brezplačno učno pomočjo in še mnogo več.

Zbrane so nagovorili Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas, msgr. Alojzij Cvikl, predsednik Slovenske karitas, Jana Lampe, vodja mednarodnega razvojnega sodelovanja in humanitarne pomoči, ter Luka Oven, vodja Mlade karitas Slovenija. Pogovor je s toplino in iskričastostjo povezoval Jure Sešek.

Z dobrotelnim nastopom in čudovitim petjem nas je ganila pevka Nina Pušlar, za izjemno postrežbo pa so poskrbeli sodelavci Škofijske karitas Celje in prostovoljci Mlade karitas.

»Gotovo sem ponosen na to, da imamo tako bogato mrežo, da Karitas skrbi za ljudi v stiski,« je dejal mariborski nadškof in predsednik Slovenske karitas msgr. Alojzij Cvikl. »Vsako leto organiziramo tečaje, srečanja, nudimo prostovoljcem strokovno in duhovno podporo. Zato Karitas živi – je mreža, ki diha. Sam jo vedno imenujem kar družina. Družina, ki skupaj diha, skupaj išče in zna hitro ukrepati. Prav zaradi te povezanosti je Karitas sposobna biti med prvimi, ki priskočijo na pomoč.«

Pomen močne in razvejane mreže potrjuje tudi generalni tajnik Peter Tomažič, ki izpostavlja pomembne mejnike: *»Za nas je bilo eden prvih večjih mejnikov odprtje prvega materinskega doma leta 1990, s čimer smo vstopili tudi na področje socialnega varstva. Danes imamo osem materinskih domov in eno varno hišo. Kmalu zatem smo začeli delovati tudi na področju pomoči zasvojenim – tam je ogromno zgodb, rešenih in žal tudi nerešenih stisk. Terapevtske skupnosti danes delujejo na višji strokovni ravni in se vse pogostejše ukvarjajo z bolj kompleksnimi primeri, kot so zasvojenosti v povezavi z duševnim zdravjem.«*

V zadnjem desetletju se Karitas vse bolj usmerja v socialno vključevanje: *»Zavedamo se, da ljudi pogosto bolj kot materialna stiska pestita osamljenost in izključenost. Trudimo se jih ponovno vključiti v skupnost, jim pomagati pridobiti kompetence in samozavest. Spodbujamo jih k udeležbi v skupinah in prostovoljnemu delu – četudi le eno uro na teden. Verjamem, da je to prava pot za prihodnost, pot za naslednje desetletje,«* dodaja Tomažič.

Peter Tomažič še pravi, da je humanitarno delo dolgoročen proces: *»Na mnogih področjih se delo nikoli ne konča – področja alkohola, nasilja ... Treba je neprestano 'kultivirati' družbo, ljudi spodbujati k sočutju in odgovornemu ravnanju. Gašenje težav pogosto ni dovolj – treba je preprečevati, da do 'požarov' sploh pride. Nekateri ljudje bodo vedno potrebovali spremstvo in podporo – ker ne zmorejo, ne znajo ali nimajo priložnosti. Zanje moramo ostati tukaj. Vedno znova bomo iskali poti, kje pristopiti, pomagati in prepoznati nove izzive.«*

Jana Lampe je dejala, da Karitas ne pomaga le doma, temveč tudi v tujini. *»Skupaj z misijonarji in lokalnimi Karitas v Afriki in ob sofinanciranju projektov s strani Ministrstva za zunanje in evropske zadeve smo v zadnjih 19 letih zgradili in obnovili 12 šol, dva vrtca, internat za dekleta, šest zdravstvenih*

centrov in sedem porodnišnic, center za fizioterapijo, 53 vodnjakov ter podprli nakupe hrane za tisoče podhranjenih otrok. Program Z delom do dostojnega življenja je omogočil redno delo 350 staršem. V okviru akcije Kupim kozo pa so razdelili več kot 6.500 koz za trajno preživetje.«

Da Karitas živi kot družina, čutijo tudi mladi. Luka Oven iz Mlade karitas pravi: »Karitas že dolgo vključuje mlade. Tako kot je dejal nadškof Cvikl – Karitas je mreža, ki živi in diha kot ena družina. V Mladi karitas verjamemo, da je v vsaki družini najlepše takrat, ko sodelujejo vse generacije – od starejših do otrok. Vsak ima priložnost, da nekaj pove, nekaj predlaga. Zato ustvarjamo prostor, kjer mladi lahko razvijajo svoje ideje in soustvarjajo prihodnost Karitas.«

18

Oba dogodka sta nas opomnila, kaj pomeni Karitas: ni le pomoč, ampak je odnos. Ni le projekt, ampak življenjska drža, ki raste iz evangelija in se prelija v konkretno pomoč bližnjemu. Naj bo to s paketom hrane, besedo spodbude, obiskom v osamljenosti ali podporo na poti iz stiske.

Hvaležni smo vsem, ki ste v teh 35 letih pomagali graditi Karitas. Vsak dar, vsaka ura, vsaka prošnja, vsaka roka šteje. V vaših očeh je moč Božje ljubezni, ki se ne ustavi pred oviro.

»Karitas ostaja prostor sočutja, opore in dostojanstva – za vse generacije in v vsakem času. Dragi prostovoljci in sodelavci Karitas, duhovniki, donatorji, podporniki, mediji. Hvala vam, da lahko skupaj, vsak na svoj način, ljudem v stiski prinašamo upanje in smo svetla luč v njihovem vsakdanu. Vseh teh števil ne bi bilo brez vas in vašega skrbnega dela. Iz srca vam hvala,« je dejala Mojca Kepic.

Naj nas tudi naslednja leta vodita vera in srčnost – da bomo skupaj še naprej pisali zgodbo upanja.

celje

SLOVESNO V LAŠKEM

Župnijska karitas Laško

Foto: Damjan Kolšek

Na florjanovo je v Laškem zadnja leta zelo slovesno. Za Laščane, kjer je bilo središče trga večkrat podvrženo požarom, ima še poseben pomen, čeprav je cerkev posvečena sv. Martinu.

Letos je bilo florjanovo v laškem svetišču na predvečer godu tega mučenca, ki je zavetnik gasilcev, dimnikarjev in sorodnih poklicev. Pred 80 leti pa se je prav takrat po dolgem molku v cerkvi slišala slovenska pesem.

Slovesnosti se tradicionalno udeležujejo gasilska društva iz kraja, tokrat iz Rečice, z Vrha in Jurklostra. Pridejo tudi druga društva, letos sta bili obe rudarski društvi, iz Sedraža in Brezno Huda jama, pa kmečke žene iz društva Rosa, predstavniki Rdečega križa Laško, občinskega društva invalidov, občinskega odbora Združenja za vrednote Slovenske osamosvojitve in pevci: Ofirovci in koledniki ter cerkveni pevski zbor Koral, ki je tokrat gostil svoje pevske kolege cerkvenega pevskega zbora sv. Nikolaja iz Bohinjske Bistrice.

Ne zaradi lakote, pač pa ker je tak red, za to priložnost članice Župnijske karitas Laško napečejo »kruhovich šnit«. Te so bile tudi tokrat za piko na i po maši, simboličnih darilih zahvale in ob druženju obvezna sestavina: vse v zahvalo minulim rodovom za plemenito delo, ki so ga opravili, in da bi skupno delo v društvih in skupnosti tudi v prihodnje imelo »hasek« in Božji blagoslov.

koper

MOZAIK DOBROTE

Katarina Filipič

V soboto, 26. aprila zvečer, se je v kulturni dvorani v Spodnji Idriji v organizaciji Dekanijske karitas Idrija-Cerkno zgodil dobrodelni koncert Mozaik dobrote, že sedmi po vrsti. V prepletu besed in glasbe so nastopili OPZ Zlata roža iz Idrije pod vodstvom Elizabete Lampe, Marjeta Purgar Hvala in kitarist Jernej Moravec iz Cerknega, skupina d'Butls iz Šebrelj, pianistka Karolina Gantar in flavtistka Maja Menart z Gor, ansambel Jelični vrh, ŽPZ Ivan Rijavec s Črnega Vrha pod vodstvom Katje Bajec Felc, ansambel Nejca Vidmarja z Vojskega, Petra Marinko Rus in Aleksej Rus iz Spodnje Idrije.

Tokratni koncert je bil obogaten s predstavitvijo nekaterih pomembnih posameznikov iz krajev, od koder so bili nastopajoči. Napovedovalka ga. Irena Hvala in mlada »raziskovalca« Karolina in Žan so na zanimiv, pristrčen način predstavili nadškofa Frančiška Borgia Sedeja iz Cerknega, dr. Otmarja Černilogarja, duhovnika in profesorja iz Šebrelj, duhovnika Petra Likarja, ki je kar 55 let služboval na Gorah, s Črnega Vrha izhaja teolog in filozof dr. Frančišek Lampe, z Vojskega je bila doma Frančiška Sedej z redovnim imenom sestra Vivina, ki je neutrudno skrbela za varovance zavoda na Marofu. Iz Spodnje Idrije je bil predstavljen dr. Jože Felc, izjemen strokovnjak na področju psihiatrije in pisatelj, iz Idrije pa sestra Efrem, ki se je z neutrudnim delom za bolnike zapisala v srca prebivalcev na Idrijskem.

Koncert je potekal na dan pogreba papeža Frančiška, program je bil prepleten z mislimi pokojnega

papeža, ki jih je prebiral Tina, začel pa se je z molitvijo, ki jo je vodil župnik Primož Erjavec. Zbrane je pozdravil tudi ravnatelj Škofijske karitas Koper, gospod Tihomir Busija.

V skrinjicah se je zbralo nekaj nad 1.800 €, ki so namenjeni družinam v stiski.

Voditeljica DK Idrija-Cerkno Katarina Filipič se je ob koncu zahvalila vsem, ki so kakorkoli pomagali, da je Mozaik dobrote tudi letos dobil lepo obliko in vsebino. Hvala ge. Ireni Hvala, ki je bila duša in srce vseh dosedanjih mozaikov, tega pa je pripravila še s posebnim občutkom glede na to, da je potekal prav na dan pogreba papeža Frančiška. Zahvala gre vsem nastopajočim, ki so se odrekli honorarju, ozvočevalcu, ge. Sabini za cvetje ter obiskovalcem za obisk in njihov dar.

19

MOST UPANJA SE JE RAZPEL
PREKO SLOVENIJE

Marjana Plesničar Jezeršek

Po veliki noči so slike 30. kolonije Umetniki za Karitas odpotovale na vzhod Slovenije, v Zavod Marianum v Veržeu. V Zavodu so nas toplo sprejeli salezijanci, sodelavci Galerije Družina so poskrbeli za čudovito postavitve, avtorje in njihova dela je predstavila likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn, z glasbo pa je večer polepšala Tjaša Žalik Čigut.

Razstavo, ki nosi naslov Mostovi upanja, je odprl generalni vikar murskosoboške škofije **Lojze Kozar**, ki je še posebej spodbudil h gradnji mostov med nami in pomoči potrebnimi, spomnil pa nas je, da je most tudi del grba Občine Veržej, kar sim-

bolno povezuje naše poslanstvo in kraj razstave. Sredstva, ki se zbirajo v sklopu potujočih razstav 30. kolonije Umetniki za Karitas, bodo namenjena pomoči ostarelim in bolnim kot skupini ljudi, ki večkrat ostane spregledana. Njihove stiske ostajajo za vrati praznih, osamljenih hiš, njihova skromnost in ponižnost se ne prikazuje na naslovnica, njihove molitve in darovano trpljenje pa so največkrat namenjeni drugim. Zato želimo opozoriti, da so tudi bolni in ostareli pomemben del naše družbe, za katerega smo dolžni z vsem spoštovanjem poskrbeti. Na dogodku smo se spomnili tudi papeža Frančiška, ki je velikokrat poudaril, da je treba graditi mostove, ne zidov, in prav njegove besede so bile navdih za izbor gesla Mostovi upanja.

Vse do 13. junija ste lepo povabljeni, da si razstavo v Zavodu Marianum ogledate ter morda tudi vi prispevate svoj košček k uresničevanju našega cilja. Razstava nato potuje na Sveto goro nad Novo Gorico, kamor vas prav lepo vabimo 15. junija.

Pridružite se nam in skupaj z nami zgradite most upanja!

ČISTILNA AKCIJA V SOČI

Martina Mrakič

V soboto, 10. 5. 2025, smo se sodelavci ŽK Bovec in prostovoljci Mlade karitas udeležili čistilne akcije v Domu Karitas v Soči. Zbralo se nas je sedem prostovoljcev iz Bovca ter še trije iz Ajdovščine. V Domu Karitas so nas pričakali s kavico in pecivom. Dogovorili smo se, kaj je treba postoriti, vsak si je izbral svojo zadolžitev in smo šli v akcijo. Pridne roke naših prostovoljcev so pospravljale, čistile in tudi kosile travo.

Prepodili smo vse pajke in posesali vse kote po Domu. Uredili smo okolico in počistili notranjost Doma, da bo prijeten za bivanje počitnikarjev, ki se bodo tam udeležili letovanj. Delovno akcijo smo končali ob prijetnem druženju in s kosilom. Skupno sodelovanje mladih prostovoljcev prinese nova poznanstva in prijateljstva tudi za naprej v življenju.

Ljubljana

»NE BODITE ŽALOSTNI, KAJTI GOSPODOVO VESELJE JE VAŠA MOČ.«

Alenka Petek

V soboto, 12. aprila, smo se v ljubljanski stolnici pri sveti maši, ki jo je ob somaševanju duhovnikov in ob sodelovanju diakonov in bogoslovcev iz ljubljanske nadškofije daroval ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore, zbrali številni prostovoljci župnijskih Karitas ljubljanske nadškofije ter sodelavci Škofijske karitas Ljubljana. Za geslo letošnjega občnega zbora smo izbrali misel iz Svetega pisma: **»Ne bodite žalostni, kajti Gospodovo veselje je vaša moč«** (Neh 8,10).

Navdih in spodbudo smo črpali tudi iz misli papeža Frančiška iz poslanice ob svetovnem dnevu revnih 2024: **»Bog pozna trpljenje svojih otrok, ker je pozoren in skrben Oče. Kot Oče poskrbi za tiste, ki ga najbolj potrebujejo – uboge, obrobne, trpeče, pozabljene ... Nihče pa ni izključen iz njegovega srca, saj smo pred Njim vsi ubogi in potrebni.«**

Nadškof Zore je v pridigi zbrane nagovoril in poudaril, da v srcu vsakega človeka živi upanje. Pogosto srečujemo obupane ljudi, ki dvomijo v prihodnost in so polni črnogledosti. Sveto leto naj bo za vse priložnost, da poživimo upanje in ga ponesemo tja, kjer se zdi, da ga ljudje ne zmorejo več najti ali si ne upajo stopiti na pot prihodnosti. Poudaril je pomen povezovanja, medsebojne podpore in spoštovanja.

Srečanje se je nadaljevalo na Teološki fakulteti z druženjem in bogatim programom. Po uvodnih pozdravih je zbrane navdušil igralec Gregor Čušin s predstavo **Nepopolne rime – starozavezne zgodbe v verzih**, kjer je s humorjem in globino spregovoril o svetopisemskih zgodbah na poseben, prišten način.

Sledilo je predavanje Mojce Kepic z naslovom **»Moj Camino – vse je pot«**, ki je poslušalce globoko ganilo. Delila je svojo življenjsko zgodbo in izzive, s katerimi se je soočala po nenadni izgubi moža. Ostala je sama s tremi otroki, pred velikim vprašanjem, kako sprejeti izgubo in žalost. Spraševala se je, zakaj mu ni znala pomagati, zakaj ni pravočasno opazila njegove stiske. Soočila se je z jezo, žalostjo in občutki krivde. Skozi Camino in osebno pot predelave je našla moč za nov začetek – brez obtoževanja, z mirom v srcu.

Občnega zbora sta se udeležila tudi izvršni direktor Caritas-Spes Ukrajina, **Vycheslav Grynevych**, in **Mira Milavec**, ki je koordinirala pomoč

Slovenske karitas Ukrajini. Vycheslav **Grynevych** se je zahvalil vsem župnijskim in škofijski Karitas za izjemno podporo v težkih časih. V prvem letu vojne je Slovenska karitas v Ukrajino poslala kar **30 kamionov** s hrano, zdravili in higienskimi pripomočki. Poudaril je, da pomoč ni le olajšala stisk, temveč ljudi tudi spodbudila, da postanejo prostovoljci in pomagajo naprej.

Opisal je težko in nepredvidljivo življenje v Ukrajini, kjer dnevno spremljajo alarmne aplikacije za umik v zaklonišča. Čeprav je bil telesno prisoten v Ljubljani, je z mislimi ostajal z ljudmi doma, v Ukrajini.

V nadaljevanju je bilo predstavljeno poročilo o delu Škofijske in župnijskih Karitas v letu 2024. V Karitas Ljubljana je bilo aktivnih **116 župnijskih Karitas** s skupno **3.748 prostovoljci**, ki so skupaj opravili **242.336 ur** prostovoljnega dela. Večino dela še vedno opravijo prostovoljci nad 60 let, a veselimo se tudi naraščanja števila mladih, ki se vključujejo prek birmanskih skupin, skavtov in oratorijev.

V lanskem letu je Karitas pomagala **40.137 oseb**. Hrano je prejelo **18.385 oseb**, v skupni vrednosti **1.936.909,15 €**, za plačilo položnic je bilo namenjenih **468.363,22 €**, prizadetim v poplavih avgusta 2023 pa **523.719,36 €** za obnovo domov.

6.475 otrok je prejelo pomoč v obliki šolskih potrebščin, prehrane, počitnic ali Miklavževega darila. Število starejših v stiski narašča – Karitas je obiskala **9.686 starostnikov**, družabnih srečanj se je udeležilo **3.706 oseb**, skupine za starejše pa obiskuje **372 udeležencev**. Skupaj je bilo za pomoč starejšim namenjenih **132.503 €**.

S predanostjo, darovanim časom in energijo, prostovoljci Karitas vsakodnevno ustvarjajo spremembe v življenju mnogih ljudi. Z njihovo pomočjo in prisotnostjo omogočamo, da tisti, ki so v stiski, niso sami. Njihova nesebična pomoč je ključna in neprecenljiva. Pripravljeni so sprejeti nove izzive, se učiti, rasti in podpirati. To je tisto, kar Karitas naredi posebno. Naši prostovoljci niso le tisti, ki pomagajo, temveč tudi tisti, ki se učijo, prilagajajo in razvijajo.

Ob zaključku se je nadškof msgr. **Stanislav Zore** iskreno zahvalil vsem sodelavcem in prostovoljcem za njihovo delo v preteklem letu. Poudaril je, da s svojo prisotnostjo in razdajanjem prinašajo **upanje**, so **pričevalci** in **graditelji krščanskega občestva**, iz katerega izžareva Božja ljubezen.

VLOGE, KI JIH ŽIVIMO, SO POTI, PO KATERIH RASTEMO

Alenka Petek

Od 9. do 11. maja je potekalo uvodno izobraževanje za svetovanje *Kdo sem v svojem poklicu in življenju*. V sproščenem, a hkrati poglobljenem vzdušju smo skupaj razmišljali o številnih vlogah, ki jih prevzemamo tekom življenja, ter o tem, kako te vloge vplivajo na našo osebno in strokovno rast.

Vloge, ki jih prevzemamo, niso strogo ločene. So del našega vsakdana in se pogosto odvijajo hkrati, ena prehaja v drugo, se medsebojno prepletajo, nadgrajujejo in pogosto tudi oblikujejo našo osebnost. Vsak posameznik skozi življenje prehaja med različnimi vlogami – prostovoljca, sodelavca, starša, otroka ... Le-te se med seboj prepletajo, dopolnjujejo in soodvisno vplivajo na naš razvoj. Vsaka izmed njih zahteva posebne pristope, večči-

ne in čustvene odzive, ki jih prilagajamo glede na okoliščine in ljudi, s katerimi prihajamo v stik. Prav skozi to kompleksnost vlog gradimo bolj celostno razumevanje sebe, drugih ljudi in sveta okoli sebe. Vloge, ki jih živimo, so odraz naše zrelosti, odprtosti in pripravljenosti za učenje.

V vlogi **prostovoljca** aktivno prispevamo k skupnosti. Verjamemo, da je nesebična pomoč drugim temelj sočutja in solidarnosti. Prostovoljstvo bogati našo empatijo, pogloblja razumevanje življenjskih zgodb drugih in nas uči pozornega poslušanja.

V **poklicnem okolju** nastopamo kot sodelavci. Uspeh v tej vlogi temelji na odprti, spoštljivi in iskreni komunikaciji, sodelovanju ter zaupanju. Zavedanje, da kakovostno delo podpira rast posameznika in skupine, nas vodi k strokovni rasti in iskanju skupnih rešitev.

Kot **starši** prevzemamo pomembno vlogo v življenju otroka: skrbimo za njegovo varnost, vzgojo in čustveno podporo. Hkrati pa nas ta vloga vabi k osebni rasti, iskanju ravnovesja med odgovornostjo in spontanostjo, med avtoriteto in razumevanjem.

Tudi kot **otroci svojih staršev**, četudi smo že odrasli, ohranjamo vez s preteklimi generacijami. Še vedno poslušamo, sprejemamo nasvete in se učimo. Ta vloga nas povezuje s koreninami, krepi občutek pripadnosti in spoštovanja do tradicije ter vrednot.

Na izobraževanju smo skupaj razmišljali o tem, kako vsakodnevno soustvarjamo svojo identiteto. Izmenjava pogledov in izkušenj nam je pomagala poglobiti zavedanje o pomenu teh vlog – ne le kot družbenih ali funkcionalnih nalog, ampak kot delov naše osebnosti in človeške poti.

V varnem in spodbudnem okolju smo skupaj iskali odgovore na temeljna vprašanja o sebi in svoji vlogi v družbi. Na koncu pa smo pri sv. maši vse svoje delo predali Bogu in ga prosili za pomoč.

Z USMILJENJEM V SRCU IN UPANJEM V PRIHODNOST

Alenka Petek

V nedeljo, 27. aprila 2025, smo se sodelavci in prostovoljci Škofijske karitas Ljubljana odpravili na romanje v Savinjsko dolino. Romanje je bilo priložnost za duhovno poglobitev, spoznavanje naravne in kulturne dediščine ter skupno zahvalo Bogu ob 35-letnici delovanja naše Karitas.

Ob tej obletnici smo se z veseljem ozrli na desetletja predanega dela, saj v župnijskih Karitas še vedno živi duh dobrodelnosti in sočutja. Prostovoljci so skozi vsa ta leta odpirali svoja srca in dlani ljudem v stiski: pomagali so ubogim, obiskovali osamljene, jih spodbujali, skupaj z njimi iskali rešitve, prinašali tolažbo in vračali upanje.

Romanje smo začeli z ogledom **nekropole v Šempetru v Savinjski dolini**, ki je najlepše ohranjeno rimsko pokopališče v Sloveniji. Ta arheološka znamenitost priča o bogati zgodovini kraja in njenih prebivalcev. Grobnice, stare več kot 2000 let, pripovedujejo zgodbe iz antične mitologije ter razkrivajo utrip življenja v času Rimljanov.

Pot nas je nato vodila do **jame Pekel**, ene najbolj znanih naravnih znamenitosti v Sloveniji. Ta kraška jama nas je navdušila s svojo skrivnostno notranjostjo, ki jo je skozi tisočletja oblikovala voda. Sprehod skozi njene mogočne podzemne dvorane in kapnike je bil ne le čudovit prizor, ampak tudi priložnost za razmislek o tem, kako se v naravi vse nenehno spreminja, mineva, znova rojeva.

Vrhunec dneva je bila **slovesna sv. maša v baziliki Marijinega obiskanja v Petrovčah**, ki jo je vodil ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore. Medse smo povabili tudi duhovnika Antona Slabeta ter stalna diakona Imreta Jerebica in Alojzija Štefana.

Pri sveti maši so sodelovali tudi prostovoljci. Zahvalili smo se za vse, ki so v teh 35 letih preko Škofijske karitas Ljubljana prejeli pomoč, oporo ali preprosto človeško bližino. Zahvalili smo se tudi vsem prostovoljcem in sodelavcem, ki še danes s srcem, predanostjo in empatijo nadaljujejo to pomembno delo.

Nadškof Zore nas je v nagovoru spodbudil, naj v svetem letu poglobimo svojo vero in odpremo srce Božjemu usmiljenju. Karitas je konkretna pot usmiljenja in združuje tiste, ki pomagajo, ter tiste, ki pomoč potrebujejo. V današnjem svetu še vedno srečujemo številne ljudi, ki trpijo zaradi vojn, revščine, preganjanja, bolezni, osebnih stisk in osamljenosti. Vse te oblike trpljenja so izziv tudi za nas. Kličejo nas, da odpremo oči in srce, prisluhnemo ter ponudimo pomoč in v težkih trenutkih postanemo prinašalci upanja.

Bogu smo izročili vso prehojeno pot, prostovoljce, sodelavce in darovalce ter prosili za pogum in moč za nadaljnje delo, da bomo zmogli še naprej hoditi po poti dobrote, sočutja in upanja. **Karitas ni zgolj organizacija, temveč občestvo src,** ki se na stisko odzivajo z zaupanjem in predanostjo.

Dan smo zaključili v prijetnem pogovoru in druženju, ki sta v nas še okrepila občutek povezanosti v skupni skrbi za ljudi v stiski.

Poslovali smo se z željo, da bi nas Gospod še naprej povezoval in vodil, da bomo znali pristopiti k ubogim, ranjenim in pozabljenim ter ostali odprti za vse ljudi, ki potrebujejo pomoč in bližino.

maribor

PLENUMSKO SREČANJE KARITAS V MARIBORSKI NADŠKOFIJI: V UPANJU IN HVALEŽNOSTI NAPREJ

Darko Bračun

V soboto, 12. aprila 2025, je potekalo vsakoletno plenumsko srečanje sodelavcev in prostovoljcev Nadškofijske karitas Maribor. Geslo letošnjega srečanja, »*Upanje – varno in zanesljivo sidro duše!*« (prim. Heb 6,19), nas je vabilo k premišljevanju o globokem zaupanju, ki izvira iz vere, in o naši skupni poklicanosti, da to upanje delimo z ljudmi v stiski.

Srečanje smo začeli ob 9.30 z zahvalno sveto mašo v mariborski stolnici, ki jo je z njegovo eminenco, msgr. dr. Ladislavom kardinalom Nemtom, beograjskim nadškofom, daroval mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl. V molitvi in pesmi smo se Bogu zahvalili za vse blagoslove, ki jih prejemo v služenju bližnjemu, ter prosili za moč in razločevanje na nadaljnji poti. Nadškof je v nagovoru poudaril pomen skupnosti in povezanosti v veri, ki naj nas kot Karitas vedno znova spodbuja k dejavnemu sočutju in k udeležanju evangeljskega poslanstva.

Srečanje se je nadaljevalo v Slomškovi dvorani, kjer smo skupaj razmišljali o našem delu, izzivih sodobnega časa in prihodnosti delovanja Karitas. V duhu sinodalnosti smo prisluhnili drug drugemu,

delili izkušnje s terena in iskali poti, kako še naprej odgovarjati na potrebe najranljivejših med nami.

Posebno mesto je imel osrednji gost: njegova eminenca, msgr. dr. Ladislav kardinal Nemet, beograjski nadškof metropolit. Spregovoril je o Karitas, Cerкви, človeku, sinodalnosti in svoje razmišljanje strnil v besedah: »Dobri Bog, ne spreminjaj samo naših darov, temveč tudi naša srca.«

Plenum je bil tudi priložnost, da ponovno začutimo moč skupnosti Karitas – velike mreže sodelavcev in prostovoljcev, ki vsak po svojih močeh udeležujejo Ljubezen v dejanju. Prav vsakdo izmed njih je živo znamenje upanja, ki ne razočara, saj izhaja iz vere, preizkušene v ljubezni.

V hvaležnosti in z novim zagonom tako nadaljujemo pot služenja, ob strani tistim, ki so na robu, ter skupaj hodimo po poti edinosti, miru in dobrote.

Poročilo o delu ŽK

- 93 ŽK – pokriva področje 104 župnij
- 1.267 sodelavcev in prostovoljcev
- 150.526 ur prostovoljnega dela
- 16.505 osebam nudile pomoč

Poročilo o delu ŽK

- 132 t – hrane in hig. potrebščin
- 33 t – oblačil
- 7.741 kosov druge hum. pomoči

NŠKM – humanitarno skladišče

- 63 ton oblačil
- 3.696 parov obutve
- 353 ton EU hrane
- 78 ton donacij hrane in higienskih potrebščin + 530 t – Donirana hrana,
- 69 kosov različnih darovanih artiklov (stanovajska oprema, invalidski pripomočki, gospodinjstvi in hišni aparati ...)
- 3.040 humanitarnih prevozov – 164.852 km

NŠKM – Ustanove

Zavodi Karitas

- Dam Čebeli (VDC) – Biskupski stolnica
- Dam Murin (VDC)
- Dam sv. Ene in Dam Zvezda Hala Vukov Polje – staraži

Društva, Lestvica in Društvo Agate

- 37% starejših vključenih v institucionalno varstvo starejših,
- 26% vključenih v storitve varstva in varstva odraslih oseb s motnjo v duševnem in telesnem razvoju,
- 19% vključenih v biskupski stolnica,
- 10% zaposlenih.

V SONČNI HIŠI NA SENČNI POTI GNEZDIJO SANJE ZA MAJHNE IN VELIKE, ZA TISTE, KI VERJAMEJO VANJE ...

*»Ti si Bog ponižanih, pomočnik majhnih,
zaščitnik slabotnih, branitelj preziranih,
rešitelj obupanih.« (Jdt 9,11)*

26

Da je res tako, smo se prepričali starejši sodelavci Župnijskih karitas Nadškofije Maribor, ki smo v začetku maja preživeli pet nepozabnih dni v Portorožu. Bila je čudovita izkušnja. Breme negotovosti je padlo z ramen že med vožnjo z izjemnim šoferjem, gospodom Samom iz vrst Mlade karitas, dokončno pa ob prihodu, za kar je poskrbel širok nasmeh in objem voditeljice, gospe Lijane, ter topel stisk roke gospe Beti Kos, mojstrice kuharskih spretnosti, ki je obdarjena s srčnostjo in številnimi talenti. Ni bilo treba veliko besed, da smo se povezali v prijetno skupino, ki se je družila pri hrani za dušo – pri oltarni mizi, pri skupni molitvi in pri mizi na terasi, kjer smo uživali v izvrstni hrani, omamno dišečem sveže pečenem kruhu in še in še. Ob vsakem obroku smo bili deležni nagovora in blagoslova jedi, za kar sta poskrbela msgr. France Dular, biseromašnik, kanonik iz novomeške škofije, in častiti gospod Branko Maček, predsednik Nadškofijske karitas Maribor. Izbrana berila pri večernih mašah, duhovno bogati nagovori s pridihom nadzemeljskega so se nas dotaknili tako, da se je na lica prikradla tudi solza, še posebej ob bridki pripovedi zgodbe iz otroštva gospoda Dularja, kjer je družino obdržala pri življenju globoka vera, goreča molitev in brezpogojno zaupanje v Božjo pomoč.

Kljub deževni napovedi nam je vreme malce prizanašalo, zato smo se odpravili na sprehod po Portorožu, kjer smo občudovali bujno cvetje vrtnic. Kar dva dneva smo si privoščili plavanje v slani vodi v portoroških termah. Skozi tunel Valeta smo odšli na potep v Strunjan, si ogledali tisočletne klife, ki jih je z umetelno roko ustvarila narava, se pokrižali ob kamnitem križu in zmolili v Marijini cerkvi.

Z navdušenjem, eni peš v dežju, drugi s kombijem, smo obiskali Piran, srednjeveško mestece, ki mu je skozi stoletja pustila pečat bližina mogočnih Benetk. Piran sodi med najlepša, najbolj ohranjena in najpristnejša sredozemska mesta z bogato sakralno arhitekturo.

Sprehodili smo se do cerkve svetega Jurija, pokukali vanjo, se pomudili na obzidju tako blizu oblakom in se zazrli v neskončno morje pod hribom ...

Ob kavici smo poklepetali s patrom v minoritskem samostanu, pokleknili ob petih oltarjih v cerkvi, kjer je tudi grobnica družine Tartini, v križnem hodniku pa občudovali stol – umetnino, narejeno iz 500-letne korenine oljke.

Kot otroci smo se razveselili obiska gospoda Darka Bračuna in nato z njim prekrasnega izleta v deželo refoška, kjer ponuja pravo razkošje razgled preko luke Koper, Tržaškega zaliva vse tja do Benetk in gorskih vršacev. Marezige, trdnjava slovenstva, se ponašajo z vinsko fontano z vrhunskimi vini in bogato zgodovino.

Še vožnja mimo Kopra do Portoroža, molitev za duhovne poklice, sveta maša in med mašo sporočilo, da smo dobili novega papeža. Zaslišali so se zvonovi, sklenili smo roke in zapeli zahvalno pesem.

Večerja je morala malce počakati, saj smo nestrpno pričakovali ime papeža, predstavitev in prvi nagovor.

Vse mine, še posebej hitro tisto, kar je lepega, in tako je prekmalu minil tudi naš čas druženja, sproščujočega klepeta, prešernega smeha, izmenjave mnenj in izkušenj. Hvaležni smo za dano možnost letovanja. Hvaležni smo za duhovno bogastvo, za

nova prijateljstva in nepozabne trenutke, ki smo jih ukradli večnosti in jih bomo shranili med spomine, v kamrice našega srca, skupaj z obljubo, da se še srečamo, in mislijo papeža Frančiška:

»Najpomembnejše je hoditi skupaj, sodelovati, si med seboj pomagati, se drug drugemu opravičevati, priznati napake in prositi odpuščanja.«

NAGRADNA KRIŽANKA

junij Simon Dvornik

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 17.7.2025 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si

S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

		VISOKA KRAŠKA PLANOTA V JUL. ALPAM	OSKAR MADEIRA	ČREDA, KARDELO		HIŠKA ZA PSE	GESLO		EVROPSKA MIGRACIJSKA MREŽA	NZ REŽISER WAITITI (THOR)	SLOVENSKA PEVKA	NINA IVANIŠIN	OKREPITEV, OJAČTEV	NIT ZA RIBOLOV
	VOGAL				LUŠKA HRIBAR			ETILNI ALKOHOL, PEŠNIK IN DUHOVNIK GREGORČIČ						
	KOMB. TRIVALENTNO CEPIVO JURIŠNA PUŠKA				OTOK V AVSTRALIJI PRESTAJNA STEZA									
ALEŠ MAVER			IZUMIRLA VODNA ŽIVAL (IZ ČRK AAPOINBI)									ATLETSKI KLUB		
RUDARI						ERIK MAJ ANGLEŠKI NOGOMETNI KLUB			KOPER SLOVENSKI GLASBENI DUO SHMOBN IN ...			ČETRTNA SKUPNOST POKRIVALO, STREHA		
GOZDNA POORAST				ŽENSKA KI JE RADA SAMA NARODNOZ. GLASBENIK LOJZE										UMO ANGLEŠKO
			DEL BRENKALA VOKAL							SLO. FOTOGRAF HODALČ IVAN ERSLAN				
	AVT. DIRKA, REJLI	AMER. NARALEC RON (IZ ČRK ALSSG)						NACRT, POGLED NAPREJ ZVETNICA FRANCIE ORLEANSKA						
KOLUT					SREDIŠČE DOSODKA									
ARAB. ŽGANA PLUČA					MIT. BIVALUŠČE UMIRILN NEJC ILC					RIMSKO ŠTEVILO 2 AMERIŠKI INŠT. ZA ARHITEK.			DOBA, VEK	
IZRASTEK NA GLAVI				ODVAJALNIK FARE V KUHINJI					MOZOLJE CECILIA NAYIA					ALEŠ ARKO
LEON LANG			PREBIVALCI MILANA, MILANČANI								PAPIGA			
YOKO ONO						NEBEŠKA HRANA						ANONIMNI ALKOHOLIKI		

Geslo majske nagradne križanke:

Nagrajenci: 1. nagrada: **Mihaela Šifrer, Kranj**

2. nagrada: **Marica Pečnik, Škofja Loka**

3. nagrada: **Marjana Vrhovnik, Mengeš**

Nagrade: 1. nagrada: **brisača Biseri**

2. nagrada: **majica Karitas**

3. nagrada: **nogavice Mlade Karitas**

 Karitas 15^{let}
Na poti upanja

Praznovanje je čas za zahvalo. Zato smo v goste povabili naše partnerje, donatorje, financerje in prijatelje. Mladi so jih pogostili z odličnim carskim prazencem. 😊

V četrtek, 22. maja je Mlada Karitas sodelovala s svojo stojnico na Veselem dnevu prostovoljstva, ki poteka vsako leto na Prešernovem trgu v Ljubljani. Obiskovalcem smo predstavili naše aktualne projekte, ti pa so se lahko preizkusili pri premagovanju ovir ter streljanju na tarčo z alko očali, ki simulirajo alkoholiziranost.

*»Človeku ne moreš reči napačne besede, če govoriš s srcem.«
Jon Kanjir*

V torek 20. maja je Mlada Karitas organizirala pogovorni večer: »Mladi prostovoljci in srečanje s smrtjo.« Gosta sta bila mlada prostovoljca pri Slovenskem društvu Hospic: Jon Kanjir in Mija Kramar. Gosta sta predstavila svoje delo z umirajočimi in njihovimi bližnjimi.

Večja Slovenska Karitas:
Karitas
- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
- Glas revnih v družbi.
- V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004

QR koda za dostop do
žarko dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

